

F 482

III. évfolyam.

10. szám

1929 május hó.

MAGYAR

TANÍTÓJELÖLTEK LAPJA

ELŐFIZETÉS:

EGÉSZ ÉVRE: 2.50 P.
EGY SZÁM: 25 FILL.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
DEÁK BÁRDOS GÁBOR

SZERKESZTŐSÉG:
KIR. KATHOLIKUS
TANÍTÓKÉPZŐ INT.
ÚJSZEGED.

Eger, 1927.

Polamza
v.é.t.n.

TÁRSSZERKESZTŐK:

Kiss Ferenc V. é. és Kovács István V. é.

Szerkesztői bizottsági tagok:

Baja :	Klingler Rezső III. é.
Budapest I. ker. . .	Grúber László V. é.
Budapest II. ker. . .	Sáfrán Györgyi IV. é.
Budapest VIII. ker.	Budai László V. é.
Csurgó :	Lantos Hilár V. é.
Eger :	Hornyak György V. é.
Esztergom	Bartal Györgyi III. é.
Esztergom :	Bognár János V. é.
Győr :	Bécsy Attila IV. é.
Jászberény :	Sándor László V. é.
Kalocsa :	Hütter Lipót V. é.
Kecskemét :	Matkovics Erzsébet IV. é.
Kiskunfélegyháza : .	Békés István III. é.
Kőszeg :	Rodig Tibor III. é.
Miskolc :	Andók István V. é.
Nyíregyháza : . . .	Kiss Lajos V. é.
Pécs :	Weszely Margit V. é.
Pécs :	Lengyel-tóti János IV. é.
Sopron :	Varga Irén IV. é.

Kérem a többi intézetet is, hogy a szerkesztői bizottsági tagok nevét szerkesztőségünkbe minél előbb szíveskedjenek beküldeni.

A kiadásért felelős: HORVÁTH B. KRISTÓF

F 482

Ny 967

MAGYAR
TANÍTÓJELÖLTEK LAPJA

ELŐFIZETÉS: EGÉSZ ÉVRE 2.50 P. EGY SZÁM 25 FILL.	FELELŐS SZERKESZTŐ: DEÁK BÁRDOS GÁBOR	SZERKESZTŐSÉG: KIR. KATHOLIKUS TANÍTÓKÉPZŐ INT. UJSZEGED.
---	---	---

M e g y ü n k . . .

Telnek a hetek, gyorsan, mulnak a napok és elérkeznek az órák végpercei. Közeleg az idő, mikor az iskola csengő szava utoljára hívja az „Alma Mater“ fiait előadásra. A dermesztő csendben elszorul a szívünk, még egyszer felsóhajtunk, a szemek könnyben úsznak, de énekeljük a bús melódiát, melyet oly nehezen vártunk és most csukló hangon, félig örülve, félig sírva énekeljük: „Ballag már a vén diák, tovább, tovább“. Csodálatos, hogy annyi örömmel, lázas vágyakozással vártuk ezt a pillanatot s most, hogy érkezett elérzékenyülve könnyes szemekkel énekeljük: „Az út hazámba visszavisz“. Azután nekivágunk az életnek, lelkesedéssel, tüzzel, acélos akarattal. Nem tudjuk mit hoz a jövő, mit tartogat az élet számunkra, de azt érzem, hogy olyan útra térünk, ahol tövisek is teremnek.

Azért egy sem fél, hanem büszkén éneklí a búbájós melódiát. A szív dobog, az ajak dalolja tovább: „Isten veletek cimborák“. Fájl nagyon, mikor az utolsó szavakat hallom, ezt már nem is tudom énekelni. Ti kedves cimborák és kedves munkatársak töletek kell búcsuznom. Nagyon nehezemre esik. Hisz úgy megszerettük egymást a 3 év alatt. Összeforrott szívünk, lelkünk a küzdelemben. S most, hogy búcsuzom, köszönöm mindnyájatoknak azt a szeretetet és megértést, mellyel a lap iránt viseltettetek. Nem örökre és teljesen búcsuzom. Lelkem mindig ott lesz a lapnál, hisz szívem úgy csüggött rajta! Minden mozzanata érdekel, fejlődése örömmel tölt el. Megnyugodva hagyom utódomra, mert tudom, hogy Horváth B. Kristóf tanár úr keze tovább is irányítója marad a lapnak.

„Isten veletek cimborák!“

Isten veled!

Irta: **Sándor István** IV. éves, Szeged.

Mikor az idő kereke 1929/30. tanévbe fordul, a „Magyar Tanítójelöltek Lapja“ címlapjára mosolygó szemek és derűs tekintetek között *felkerül* egy új szó, amely eddig nem volt ott. Ez a szó: „*IV. évfolyam*“. Ismét lezárult a lapunk életében egy év, lezárult gondjával, bajával; hogy helyet adjon egy új *lesztendő* reményének. Büszkébben csillognak a képzők fiainak szemei, mert örömhír ez minden képzősnek; hisz a „mi lapunk“ életrealitását jelenti ez az évfolyam.

Milyen jó volna most letenni a tollat és örülni tovább, ne írni arról, ami fáj . . . De nem lehet; a krónikásnak kötelességei vannak, arról is kell írni, amit oly jó volna elhallgatni.

Mikor felkerül ez a szó, hogy: „*IV. évfolyam*“ ugyanakkor *lekerül* egy név, *Deák Bárdos Gábor* neve. A szerkesztő és a lap létrehozója itthagya bennünket. Elmegy . . . hívja a kötelesség. Örülünk mint kollégái; sajnáljuk mint a lap olvasói.

Ő elmegy, itthagya bennünket. Elmegy itthagya a lapot, melyért annyit harcolt, fáradott és futkosott. Itthagya bennünket a nagy álmodozó, ki arról álmodozott, hogy a „Magyar Tanítójelöltek Lapja“ nemcsak Bajára, Curgóra, Kalocsára, Egerbe stb. megy, hanem megjelenik Temesvár, Arad, Pozsony, Kassa képzőiben is . . . Szegény Deák Bárdos, ezt az egy „programját“ nem tudta beváltani, hanem ezt a be nem váltott ígéretet itt hagyta a lapnak örökségül a közeli beváltás lehetőségének kiharcolása érdekében . . . Szép, dicsőséges örökség.

Deák Bárdos Gábor! Kedves Barátom! Az olvasók nevében megindulva mondok köszönetet. Tudom, hogy szerénységed tiltakozik ez ellen, én tiszteletben tartom érzékenységedet, csak annyit mondok: *Deák Bárdos Gábor Isten, veled!* . . . Az Ég áldása kísérjen utaidon! . . .

Temetés . . .

Szeretettel osztálytársaimnak.

Irta: **Kovács István** V. éves.

Elmerengve ülök ligetünkben,
Körülöttem tarka virágözön.
Eszembejut szőszke diákévem,
Távolbatúnt kacagó emlékem
Smintlánykacsók bucsuzó „pá“-tköszön.

Én viszonzom kalapom lengetve . . .
Nem jő vissza! Ah hiába várom!
Dalos szívem csacska muzsikáját,
Diákévem tünt romantikáját . . .
Ereklyeként most lelkeembe zárom.

Legényszobám májusi magányán
A nyugvó nap hogyha bíbor színt fest;
Tünt diákkor titkon visszasírlak,
Álmaimban ismét visszahívlak
Még odakint gyászfátyolt ölt az est.

A nagy világ ne is tudjon arról,
Hogy álmodom rólad férfifejvel.
Tünt diákkor, akkor is szeretlek . . .
Szűz liliomszirmokba temetlek
És behintlek örök Nefejejtssel.

Vezérlőtök Isten legyen!

Írta: Béke, Félegyháza.

Csak egy kicsit hallgassatok még ránk, hadd búcsúzzunk Tőletek!

Csak még egy szót szólhassunk Hozzatok utóljára... azután menjetek amerre a sorsotok szólít, hogy betöltsétek hivatástokat..

Csak még egy pár egyszerű szót!

... A tantermekben egyszerre csak elhal a szó. Csitt, csend...

A sok szív megdobban. A lélegzet is visszafojtódik.

És a szemekben megcsillan valami...

A nyitott ablakokon keresztül a tavasz lehellelével együtt még valami beszűrődik. Belereszket a szívekbe a dal:

«Ballag már a vén diák... Tovább... tovább...!

... Hátatok mögött már ime az utolsó tanítási óra is. Ti hát szép libasorban meglátogattok még egyszer minden régi kedves követ — utóljára. (Istenem, mit érezhettek Ti ekkor?) Hát csak menjetek tovább és énekeljétek tovább... A mi bensőnkben megremeg valami. Szónkat az izgalom fojtja vissza. Ilyen perc — sugja a meghatottság hangja — nincs több... Nézd csak a tanár urat! Látod? Neki is van szíve. Ő is könnyezik...

«Ti alsó s felső tantermek,

Örökre Isten veletek...»

Örökre... (Istenem, mit érezhettek Ti most?)

Érzem: intésre nincs szükségetek. A szívetek dicsér benneteket és munkátok dicsérete önmagában rejtezik: egy fölemelt nemzetben...

«Menjétek addig rendeltetéstek pályafutásin!»

Majd mi is követni fogunk Titeket nemsokára. Addig is

«Fel búcsúcsókra cimborák!»

M á j u s.

Írta: Egy II. éves t. n. Szeged.

Május van, harangszós, áhítatos május. A napsugár csókjától életre kelt virágok bájoló varázsa: a májusi gyöngyvirágok áhítatos zenéje, egy szál nefelejts égből kapott kékje, a liliomok fonséges fehérsége; a nappal csodásan finom, illatos szellője, friss életereje, ezer madárdaltól csengve-csengő muzsikája, a csillagsugáros esték, az éjszakáknak álomszövegető mesélő zenéje, mint egy fonséges zsoldár, nemes érzelmekre hangolta ifjú lelkünket s eljöttünk Hozzád, óh Május Királynője, Mária. S míg ajkunk dalt zeng Neked, óh halld, mit kérnek Tőled a magyar tanítójelöltek, akiken egy

meggyalázott, szétmarcangolt, ezer sebből vérző nemzet reményteljes szeme függ. — Óh Anyánk, Te tudod, mi tanítók, nevelők leszünk s jövődő hivatásunk, hogy egykor majd a Te kedvenceidet, a liliomos gyermekeket óvjuk, hogy égő nap ne perzselje, a vihar le ne tépje őket, hogy ép, egészséges, társadalommá érlelődjenek és vihartálló oszlopai lehessenek egykor annak a hatalmas, szép épületnek, amely után annyian oly nagyon vágnak, amit úgy hívnak: boldog Magyarország. Óh Mária, országunk védőanya, emlékezzél meg s add, hogy eszményi hivatásunk kötelességeit mindig híven teljesíthessük... s ha majd áldásos működésünk azurkék egét beárnyékolja a keserű csalódások fekete fellege, mikor majd azt kell látnunk, hogy fáradozásunk, munkánk nem hoz izletes, aransárga gyümölcsöt, mert elhervad, sárbatiporják a hátlatlan szívek, vagy pocsolyába dobják s midőn látod óh Anyánk, hogy fölhevart szívünkben rettentő vihar dúl, s a pusztító orkán hajlékony náddá akarja gyöngíteni a sudár tölgyet, ha majd a csalódások, szenvedések és kísértések tüze, az emberi gyöngesség harsogó tengerének tajtékzó hullámóriásai végig akarják söpörni lelkünk üde tavaszi illatot árasztó, rügyeket fakasztó virágos kertjét; mikor a kísértésektől üzetve, szenvedésektől meggyötörve, már-már csaknem elhagyunk téged, óh Anyánk akkor engedd, hogy az isteni kegyelem ragyogó napjának sziporkázó gyémántsugara homlokunkon csókoljon minket lankadókat s megmutassa Hozzád az utat, kiknek Te vagy az öröme. Te vagy a reménye, Te vagy a vigasztalása Mária.

Őn május királynője Mária, légy velünk a Te oltalmad alá futunk, emlékezzél meg...

H a b l e á n y.

Irta: Kiss Ferenc V. éves, Szeged.

Nyáron két hétig Hableányon nyaraltam. A két hét alatt majdnem mindennap festettem. A vén szomorúfüzek vízbehajló ágai — közbü. tarkítva rikítószínű kabinokkal — vagy a kikötőben veszteglő karcsú gőzösök, a somogyi part, a fonyódi hegyekkel, a mohos tetejű, gyönyörű fekvésű borospincék, mind-mind ecset alá való anyagot szolgáltattak.

Egyik nap — a délutáni fürdés után — hozzáfogtam egy kis tájkép festéséhez. Csaknem kész volt már a kép, mikor hangokat hallok a hátam mögött: «Nem lát már a fiatal úr fösteni.»

Hátranézek. Egy öreges bácsit láttam puskával a vállán. «Tényleg nem látok — szóltam — nem is vettem észre, hogy esteledik.»

— Jó nagyon a kép, csak holnap fössön a vitorlásba embereket is. Hanem én mondok a fiatal úrnak valamit, azt fösse le!

— Lefestem én, csak mondja.

— Most megyek haza, de hol is lakik a fiatal úr?

— Szütséknél nyaralok.

— Szüts Jánoséknál? No, akkor majd még este fölmegegyek, oszt elmondom, jó?

— Köszönöm, jó lesz.

Kezet fogott velem, akkor mondta meg, hogy kicsoda. Szántó István hegypásztor volt.

Amint hazaértem, azonnal ujságoltam, hogy megismerkedtem a Szántó István bácsival és eljön vacsora után, mond nekem valamit, amit lefesthetek. Nagyon vártam az öreget. Tényleg el is jött. Kiültünk a pince előtti padra és elkezdte: «Hát tudja, ez már régea történt. Akkor állt még a Badacsony-tetőn a vár. Hasszám kanizsai bég szokott eljönni ide nyaralni, meg hogy megkóstolgassa a badacsonyi «kéknyelűt», meg az aszút. Gyönyörű virágos kertje ott volt, ahol most a kereszt van. Azt minden nap reggel és este elfogott magyar fiúk öntözték és a vizet a Balatonból kellett odáig felvinni. Esténkint kievezetett a Balatonra, hogy az esti szellő egy kissé felfrissítse. De még másért is kievezett. Hallotta, amint suttogták, beszéltek, hogy hableányokat láttak a halászok. Ő is ezeket akarta megnézni. Gyönyörű este volt, mikor a kissé kótyagos bég újra kievezetett. Már jói benn voltak, mikor lágy, hárfaszerű hangokat hallottak. «Hableányok» — suttogta a bég, csendesesen eveztek. Szinte hangtalanul siklott a kis hajó. A két őr is felfigyelt. A bég fölkelte a nyugágyról, a hajó orrához ment. Merően nézett befelé. Szinte hűledezett a gyönyörűségtől. Hableányok fürödtek a Balatonban. Dévajkoddak, játszottak a hullámokkal. Énekeltek is hozzá. Amint meglátták az odalopózkodó hajót, szétrebbentek. «Utánuk» kiáltott a bég. A legények erősen húzták az evezőket, szinte repültek. Már benn voltak a Balaton közepében, 3—4 km.-nyire a parttól. Egyszerre a csillagok kezdtek eltűnedezni. Az eső is csepegett: «Hirtelen vihar lesz» — mondta a bég. «Csak kifelé, hagyjuk ezeket a hableányokat.» A szél erősödött, megeredt az eső, dörgött, villámlott. A villám olykor kísértetiesen bevilágította a háborgó hullámokat. «Bennvesztünk» — súgták az evezősök egymásnak. «Csak a bég, meg ez a két őr, mi kiúszunk» — felelte vissza a másik. Egy hullám becsapott. «Süllyekünk» — ordította a bég. «Mentsetek meg, 100 aranyat kaptok. Szabaddá teszlek benneteket.» A hajó oldalt dőlt, majd egy hullám egészen felborította. Mindnyájan a vízbe estek. Az evezősök — szálas balatoni gyerekek — bírták az úszást tudóval. Egyik, amint hátranézett, épp — a villám megvilágításában — látta, mint sodorja le a hullám a felborult csónakra felkapaszkodó béget.

Reggel — még a nap fel sem kelt — már valami 50—60 ember kapákkal, kaszákkal (ki amit foghatott) ment a várba és agyon-

verte a 150 tagból álló alvó őrséget. Este, mikor a véres fejét mosta a nap a Balatonban, a környékbeliek már mindent elvittek, amit a várban találtak. Ettől kezdve hívják ezt a helyet Hableánynak.

«Vége?» — kérdeztem. «Vége» — mondja az öreg. «No, mit főst le belőle, mert én csak azt szeretném látni, a bég hogyan fulladt bele a Balatonba. Ha kész lesz, megnézem.» «Jóéjszakát» — köszönt az öreg, «jóéjszakát» feleltem, mire kezét fogtunk és elkocogott.

A képet még most sem festettem le és nem is tudom, mit fogok az öregnek mondani, ha az idej nyaralásomkor találkozom vele.

Kicsi fehér virág . . .

Irta: Bognár János.

Kicsi, fehér virágot láttam.
Fehér volt s tiszta, mint a gyermekálom,
Tűzpiros szívem kelyhébe zártam
S ringattam a libbenő illatáron.

Fehérbe öltözött a lelkem . . .
Megremegett bennem a boldogság és
Míg tűnődtem ott öröme lelten,
Ajkamra csitult a merengő kérdés:

Ha ünnep lesz egyszer minálunk,
S fehérke virág lesz kis szobám dísz-e
— Kis virág! Ha egyszer odaszállunk
Illatod örömet hoz-e, vagy visz-e . . . ?
Örülsz-e a sugárnak, amit
Tisztanézésű szemem kelyhedbe rejt?
S visszajáró sóhaj titkait
Mesélve lelked hív-e, vagy elfelejt . . . ?

Szállt feléd a hang. Gyors volt a röpte.
S a messzi kék hegy vissza ezt remegte:

Lelked halk, finom harangszava
Csilingel majd nékem szép melódiát
S leszálló esték aranybiborából
Szó a fejem fölé békés gróriát . . .

— Csöp kis Virág! Hófehér Virág!

tudom elfelejteni. Mindig itt cseng a fülemben, mint valami méh-döngicsélés. S mosolygom . . . Aranyifjúság . . .

Úgy érzem, mint aki a napba néz — a meleg napsugár megaranyozza az arcom. — Aranyifjúság! Nézzetek a nap felé! — Lecsukott szemmel, álmodjuk nagygyá megcsonkított hazánk!

Innen az új élet küszöbénél, még visszanezék, hogy sóbálványra váljon bennem a lélek . . . De már érzem, hogy új tavasz vár az új kertben. — Fiúk, ha kikerültök, vajjon ti is ilyen szeretettel, megértéssel gondoltok-e majd vissza az elmúlt diákévekre?

Érzem: bennem már a „vénasszonyok nyara“ lángol . . .

De nem!

Örök tűz ez! Örök láng ez! A tanító lelke ez! A tanítóé . . . Tudjátok-e fiúk, hogy a tanítónak sohasem szabad megöregednie? Tudjátok-e, hogy az nem is lehet? A tanító örökké ifjú marad: Aki nem érzi lelkében az új utakon át az Örökifjúság, az Aranyifjúság lelkét, az nem is lehet jó tanító. Sőt még rossz tanító sem lehet. Az nem való tanítónak.

Ugye nem haragusztok rám, hogy eljöttem közétek? Hoztam egy csipetnyit a kezdő-tanító életéből. Igaz inkább a lelkiekből, — az én lelkemen át. — S gazdag tarisznyát hozok én el, ha a ti, ha a „mi“ Lapunkat olvasom.

Vérem veletek lüktet, életem veletek él. — Szeretem látni erőmegfeszítéstek, mellyel az új kor piramisát felépítitek. Az új korét, melyben nem a halottakat temetik el, hanem az újszülött lelkeket ápoljátok, hogy erősödjön, éljen:

Fiúk! Úgy szeretném most együtt mondani veletek, hogy: Építsünk dómot! Építsünk templomot! A lelkek templomát, melybe kincset hordunk össze, a szeretet, az Örök-szeretet oltárára.

S majd a magyar sarjából kinől az eszme, az egy cél: Isten! Haza! Király!

Szeretettel ölel a ti barátotok.

A 9. számban kitűzött feladatok megoldásai:

1. A neje 51 éves, Ő pedig 68 éves lesz akkor.
2. $F_{gb} = 28 \cdot 26 \text{ cm}^2$. $K_{gb} = 14 \cdot 13 \text{ cm}^3$.
3. A postatakarékpénztári könyvecske értéke 1929 december 31-én 107 P.
4. 18%.
5. $n = 5 \text{ mp}$, $u = 18 \text{ m}$.
6. $K = 2000 \text{ cm}^3$.
7. $a = 26 \text{ dm}$, $b = 9 \text{ dm}$.
8. $F_{kp} = 2221 \cdot 74 \text{ cm}^2$, $K_{kp} = 6805 \cdot 836 \text{ cm}^3$, tengelymetszet ter. = $555 \cdot 76 \text{ cm}^2$.
9. Gömbkör ter. = $1471 \cdot 88 \text{ dm}^2$.
10. $r = 8 \cdot 5 \text{ dm}$, $R = 15 \cdot 3 \text{ dm}$.

Megoldók: Stiebel József V. Szeged, — Berta György V. Szeged, — Miklóssy Pál V. Esztergom, — Péter Pál V. Baja, — Reiner Imre III. Baja. — cs. Kovács József III. Baja, — Kemenesi J. Tibor II. Szeged, — Kattauer Lajos IV. Baja, — Veréb Zoltán II. Kalocsa.

A 9. számban kitűzött „Tudod-e, hogy...? kérdések feleletei:

1. Bacontól. 2. Ráskai Lea. 3. 175. éves korában. 4. Holt-tengeren. 5. Peguban. 6. XV. Lajos, Pompadourról, annak temetésekor. 7. Pittoria Colona hercegnő. 8. Vitéz János esztergomi érsek. 9. Aeneas Silvio de Piccolomini. 10. A sevillai székesegyházban. 11. Harangtorony. 12. „Különös házasság“-ban. 13. Sevillában. 14. Beatrix. 15. XI. Pius. 16. Artois grófságban. 17. Jenner Eduard (1796). 18. Mexicoban. 19. 1885-ben. 20. 1521. 21. Bartolomeo Cristofori. 22. 632. 23. 182. 24. Marczaliban (Somogy m). 25. Cavendisch.

Helyesen feleltek: Herbay Ilona III. Bp., II. ker. — Pál Mária III. Bp., — Spannenberger Laura V. Pécs.

A rovatvezető üzenetei:

Örömmel közlöm, hogy Nagyságos Főtisztelendő *Dr. Becker Vendel*, pápai kamarás, a szegedi kir. kath. tanítóképző igazgatója három díjjal jutalmazta a „Mathematika és Tudomány“ rovatnak ezen évfolyamban a legtöbb eredményt produkáló három munkatársát.

Az első díjat (10 P) — előterjesztésemre — *Berta György V.* éves tan. jel.-nek (Szeged),

a második díjat (6 P), *Stiebel József V.* éves tan. jel.-nek (Szeged),

a harmadik díjat (4 P), *Miklóssy Pál V.* éves tan. jel.-nek (Esztergom) — adományozta a nemesen adakozó igazgató úr, kinek ezúton is köszönetet mondok áldozatkészségéért, annál is inkább, mivel ez a megnyilvánulás már a negyedizben történik.

Mindenki búcsúzik, nekem sem illik köszönés nélkül távoznom. Nem szeretnék azonban feltűnően távozni. Olyan észrevétel nélkül szeretném itthagyni e kedves lapot s vele a rovatomat, mint amilyen észrevétel nélkül jelent meg nevem először a fejlécen.

Búcsúzóul csak egyet óhajtanék, ne hanyagolják el olvasóim ezt a rovatot, vele a tudomány iránti érdeklődést, akkor főleg, ha jövőre egy új név kerül a felső margóra, annál is inkább, mert nagyon is lehetséges, hogy az „új rovatvezető“ sokkal tehetségesebb, ambiciózusabb és hivatottabb lesz e rovat vezetésére, — mint én voltam . . .

Köszönetet mondok e helyen Nagys. és Főt. *Dr. Becker Vendel* pápaikamarás, igazgató, *Kiss József* és *Kövessy Jenő* tanár uraknak, mert támogatásuknak tulajdonítható az az eredmény, melyet Isten segítségével talán sikerült elérnem.

H I R E K.

Quint József

Irta: Bali Mihály IV. éves, Budapest.

Ujraéled a természet! Az éltető napsugár életre kelti az eddig alvó növényeket, előcsalja az erdő víg dalosait, vidámsággal, boldogsággal, reménykedéssel tölti el az emberek szívét. A mi tavaszunk azonban ridegebb, reménytelenebb a legzordonabb télnél; a mi szívünk bánattal, fájdalommal teli, lelkünk megremeget, feljajdul, felzokog fájdalmasan; reménytelenül, csaknem kétségbeesetten nézünk a jövő elé.

Nem akarjuk elhinni, nem tudjuk elhinni, hogy Quint József c. főigazgató, a mi szeretett, áldott szívé, meleg lelkű atyánk elment közülünk, itthagyt bennünket, itthagya az ő nagy családját árván, egyedül. Nem tudjuk elhinni, hogy örökké mosolygó, jóságos arca eltűnt közülünk. Pedig úgy van! A nagyözű, fáradhatatlan ember itthagyt bennünket! Nem is mertünk erre gondolni. Hiszen betegsége előtt is olyan vidáman járt az ő «fiai» között; arcáról életkedv, derű sugárzott. Nagy szelleme folyton, pihenés nélkül dolgozott, működött. Azonban fáradhatatlan szellemével nem tudott lépést tartani szervezete. Ő ennek ellenére is csak dolgozott fáradhatatlanul, csakhogy a magyar közoktatásügy, a magyar tanügy előrehaladjon. A pihenés nélküli munka azonban ágybadöntötte. Betegsége alatt remegve, aggódva vártunk minden hírt. Állapota azonban annyira válságosra fordult, hogy kórházba kellett szállítani. Milyen hosszan, sokáig nézte intézetünk falait, amikor a kórházba szállították. Talán az ő érzékeny szíve megérezte, hogy már nem látja viszont az annyira kedves, megszokott hajlékot. Mennyire megkönnyebbülten, boldogan lélegzettünk fel, mikor pár nap múlva jött a hír, hogy a mi atyánk jobban van. Reménykedni kezdtünk. Azonban a hír csalóka volt, mint az áprilisi napsugár. Néhány nap múlva ugyanis jött a megrendítő hír, hogy a szerető, fiait mindig megértő szív megszűnt dobogni, lelkét visszaadta Teremtőjének. A hír nemcsak bennünket, az ő fiait, rendített meg, akik atyánkat, mesterünket veszítették el vele, de mélyen megrendítette, fájdalmasan érintette a magyar tanítótság, a magyar tanügy minden tagját. Nagy, pótolhatatlan veszteséget jelent az ő halála a mi intézetünknek, amelynek oszlopa, irányítója, éltetője volt, de még nagyobb veszteséget jelent a magyar közoktatásügyre, a magyar tanügyre vonatkozólag, amelynek előrehaladásáért egészségét, életét

feláldozta, amelynek vértanúja lett. Búcsúzunk szerető szívé átyánktól, szeretett tanítómesterünktől, búcsúzunk a derékon tört sudár tölgytől, búcsúzunk a magyar közoktatásügy vértanújától! Reménytelen, csaknem kétségbeesett, vígasztalan helyzetünkben az ad erőt a további küzdéshez, hogy nagy lelked tartalma, fáradhatatlan szellemed elhintett magvai jó talajra találtak, nőni, növekedni fognak; meghozzák a termést, vallóra váltják a Te régi álmodat, amely minden igaz magyar álma: a szebb, boldogabb Magyarországot. Szeretett Atyánk! A Te szellemed fog továbbra is élni, nemcsak az intézet falain belül, de élni fog, irányítani fog az egész országban. Isten veled, szerető Atyánk! Isten veled Mesterünk!

«Békén nyugodjál csendes, hűs sírodban,
Ránk munka vár még itt a földi honban.
Korán bevégzéd pályafutásodat;
Ég lett jutalmad!»

A szegedi Kir. Kath. Tanítóképző «Ifjúsági Vöröskereszt» Egyesülete f. hó 9-én nagyszerű ünnepélyt rendezett. Az ünnepélyen Dr. Glattfelder Gyula csanádi püspök és Dr. Somogyi Szilveszterné — a polgármester neje — is megjelent. Az illesztés vendégek a legnagyobb meglepéssel távoztak a jólsikerült ünnepélyről. A kiváló rendezés Bocskay István tanár úrnak az «Ifjúsági Vöröskereszt Egyesület» tanárelnökének érdeme. (k)

Tetszik — nem tetszik.

Rovatvezető: Bognár János.

Márciusi hittel... Erőteljes, emelkedett hangú buzdítás. Érzései szép költői képekben csillan meg. Tömör stílusa, egyéni kifejezőmódja megkapó. Szép!

Vezeklés. Tehetséges, keményszavú, fiatal magyar lélek tükröződik a versben. Új téma, új s kissé szokatlan hang. Lélekkel előre testver! Gratulálok.

Hadúr. Formában, hangban egyszerűbb, mint az előbbi, mégis úgy tetszik, mintha egyszerűsége mellett is a türelmetlen várakozásnak végét vető, szinte követőldöző imádság lenne. Tetszik.

Március 15-e a határokon túl. Egyszerű kis történet, teleirritizmussal, amit a tüzes, fiatal magyar diák lelke szó mondanivalója közé. Szép!

Emlékezzünk... Néhány sorban emléket állít feledhetetlen, lángelkű püspökatyánknak. Ugy látszik, a nagy mester művei kedvenc olvasmányai lehetnek. Stílusa erre enged következtetni. Gratulálok. Jól sikerült munka!

Meddig várjunk még? Ne haragudj pajtás, de tőled már szebbet is olvastam. Nem mondasz újat és a műgond is kevés versedben. Szervusz!

Örzsé rendet teremt. Elsősorban gratulálok a téma megválasztásáért, másodsor pedig a gondos kidolgozásért. A reális élet elevenedik meg e sorokban és hozzáértő tárja eléink ittjött jóízű humorral. Tetszik.

Magyarok sóhaja. Sóhajnak sóhaj és hozzá magyar, de mégis én újat, valami mást, erőteljesebbet várok a magyarság leendő nevelőitől. A második fele határozottan sikerült, ahhoz gratulálok.

A harmatcsepp meséje. Egyszerű, de szép. A kidolgozás is. Tetszik.

A tanterem. Ujszerű téma. Ennek örülök. Van néhány igen szép kifejezés benne. Miért nem írta kötöttebb formában?

Hazatér, visszajő... Előbbi munkái után itt határozottan haladást látok. Nyelve választékosabb, stílusa csiszoltabb lett. Téma, kidolgozás jó. Tetszik.

Nagy mama meséje. A «Nagyanyó mesél» c. dal feldolgozása elbeszélés formájában, összekapcsolva egyéni életéből vett motívumokkal. Ugye igaz? Stílusa, mondatai szépek. Utóbbiak összeállítása mintha virágsziromból lenne. «Rokokó, Fodros-bodros, illattól terhes, csupa illem-kellem és finomság.» Jellemeztem saját szavai-val. Akarva, nemakarva gratulálnom kell.

Magyar sóhaj. Azt a benyomást kelti, mintha sok-sok énekből és dalból kiszedett részekből állana. Egészen véve mégis szép!

Husvét. A feltámadás után vágyakozó magyar lélek kiáltása Krisztushoz, aki meggyőzte a halált. Legnagyobb ereje a tömör, kifejező nyelv. Szép!

Tövises az út. Nagy életigazság rejlik a sorok között, amit csak a végén árul el. Ügyesen van megírva. Tetszik!

Ki az úr a háznál? Jóízű történet, megfelelő mennyiségű humorral feltámlalva. Eléggé sikerült rajza a falusi házaspár életének. Tetszik!

Gondolatok a margón. Igaz, igaz! Talán azért is esett rosszul nekem. Azért én példának mégsem az elretentőt, hanem a követendő-t állítottam volna mások elé. A második és harmadik gondolatban is van igazság. A második gondolatra vonatkozólag kérdelem: Mi lenne az emberiséggel, ha nem állítanának emléket nagyjaiknak, és az idealizmus helyett a materializmus anyaghoz tapadó gondolatvilágában élnének? Erről is próbáljon filozófolni.

Az anyám. Az érett ifjú visszaemlékezése a multra és a jóságos édesanyára. Szerkezet, ritmus, rím jó. Tetszik.

Milyen a jó nevelő? Igaza van! Csak a szeretet tehet bennün-a Mester követőivé. E nélkül nincs eredményes tanítás, még kevésbé nevelés. Gratulálok!

Névnep után. Őszinte. Sikerült. Azonban kiérezni, hogy a gyerekpajtások aranyos jókedvét nem teljesen a szeretet szülte. Verse-lés 10. rímek nagyjából tiszták. Egyedül az «örömatom illat» erőltetett. (mf.)

A mi tavaszunk. Az elején jól indul. Ez sikerült. A vége sablonos, nincs benne semmi új. Tud ügyelni a formára. Ritmusa, ritmei jók.

Pünkösdkor.

Mészáros Ferenc V. éves, Esztergom.

Szívem dallal van teli.
Égnek száll ma mind a dal:
Ostromolja az Eget
S lesz ma édes diadal,
Szép pünkösdi diadal.

Nézd Uram e szép hadat!
Harcra-bátor víg sereg.
Fehérségük: tisztaság,
Nézd Uram, hogy díszeleg,
Mily pompában díszeleg.

Csatát viszi, jó Uram,
— Egy sem erős — mind merész!
Érted dobban, jó Uram,
Bennük minden szívverés,
Minden ifjú szívverés.

Adj szívükbe szent erőt,
Áldd meg ezt a szép hadat,
Úgy, ha Érted síkra száll:
Mindig diadalt arat,
Tiszta diadalt arat!

S nézd, Uram, óh szeretőn
Sok fehérbe öltözött
Lányka közt e kisleányt:
Legfehérebb mind között,
Legtisztább ő mind között.

Nézd Uram, mily jó, mily szép,
Alázattal térdelő,
Szentlélektől szent erőt
Mily őszintén kérlelő,
Igaz hittel kérlelő!

Nézd Uram, és áldd meg őt!
És — mert oly nagyon szeret —
Ne veszítse soha el:
Úgy add néki Lelkedet,
Isteni Szent Lelkedet!

Szívem ily dallal teli.
Égnek szállva mind a dal
Ostromolja az Eget
S ha így lesz: ez diadal
Szent pünkösdi diadal.

Szerkesztői üzenetek.

Mindenkinek: E helyen is köszönetet mondok mindenkinek a lap iránt tanúsított szeretetért és ragaszkodásért. Köszönöm a szerkesztőbizottsági tagoknak fáradozásukat, az íróknak a munkálkodásukat, az olvasó közönségnek szíves támogatását. Arra kérek mindenkit, támogassa kiki a maga módja szerint még nagyobb szeretettel kedves lapunkat továbbra is.

A levelezést bárkivel szívesen fenntartom, bárkinek kérdéseire szívesen válaszolok. Szívesen látlak benneteket, ha felkerestek a nyáron. Címem: Budapest, IX., Ferenc-körut 12. I. 5.

Jó végzést és igen kellemes vakációt!!

Kottamellékletet már nem adunk ki többet ez évben.

«Vágó». Csupa gúnyolódás, nem találó. «II. éves». Van verselési tehetséged pajtás, de még gyakorolnod kell sokat magad. Szükséges, hogy verseid erőteljesebb legyenek. **H. F. Gy. Nyiregy-**

háza. Dicséretes munkásságod, verseid nem is rosszak, de nem közölhetjük a jó munkák túlszufsoltága miatt. Majd jövőre állj a munkatársak közé. «**Zsuzsanna**». Szerelemtől túlfűtött versek, a saját érdekeiért sem közölhetjük. Jövőre is szívesen olvassuk munkáit. **P. S. Kalocsa**. Ha többször kopogtál volna szerkesztőségünkben, akkor biztosan nem lettél volna bátoratlan. Verseid tele vannak hazaszeretettől áthatott szavakkal, versforma jó, ritmus egy kicsit dőcög. Remélem, jövőre többször fogsz jönni. Szervusz. **B. J. Esztergom**. Kedves Barátom! Most, hogy elválnak, eszembe jut az első versikéd, amikor legelőször küldted be. Te voltál az első vidéki munkatársam és azóta rendületlenül kitartottál. Köszönöm is Neked pajtás, sokat dolgoztál a lap érdekében. Ha közelemben lennél, megölelnék, de így egy baráti üdvözetem küldöm. Kívánom, hogy fáradhatatlan munkásságod az életben is érvényesülést szerezzen. A kottákat és számadásokat megkaptam. Helyes minden tekintetben. Őel barátod: Gábor. **M. T. Esztergom**. Megértelek pajtás, utolsó kívánságod teljesítem. **B. A. Győr**. Sajnálom, hogy szerzeményedet nem adhatom ki, mert nem lesz több zeneműlélet, de már bekonferáltalak a többi társaknak, akik majd távollétem alatt vezetni fogják a lapot. Munkásságodat köszönöm. Szervusz. **M. O. Esztergom**. Szerzeményedet eltettem a jövő iskolaévre. Az első zeneműléletben jön. **Helyreigazítás!** «Látogatás Apor Péter világlájában» helyett «Látogatás Apor Péter világában». **B. M. Bp.** Ez a cikk nem késett el. A zeneművedre vonatkozólag annyit, hogy most már több zeneműlélet nem jelenik meg, így jövőre elítettük. Te még jövőre sokat találkozol a lappal. Szervusz. **P. F. K. A. Jászberény**. Zeneműveiteket elítettük a jövő iskolaévre. Szervusztok. «**Nefeletjts**». Rímei megvannak, de ilyen hosszú soros vers ritkán van. Nem tudja magát magasan szárnyalva kifejezni. Ez még nem jó. «**Hajnalkő**». Tiszta szív, meleg érzése kissé naiv. Irjon, van tehetsége! «**Öröm**». Ez pajtás fájdalom. Talán jövő iskolaévben több sikered lesz. **Köszög ifjúsága**. Kívánságtoknak eleget teszek, de kérlek benneteket, akkor pontosak legyetek. Jövőre szeretettel várunk ismét benneteket. Szervusztok. «**Creola**». Kár, hogy olyan bátoratlan, ha foglalkozott volna a dologgal, akkor már régen a munkatársak között üdvözölhetném. «**Templomban**» c. verse határozottan tehetséget árul el. Kár volt nem előbb jönnie. Ha most nem is közöljük, de a jövő iskolaévben számíthat közlésre. Üdvözlét. «**Iréne**». Népem ne a udjál című versében a rím megvan, és a forma is, de olyan erőtlén, hogy szinte elalszunk. «**Májusi gyöngyvirág**». «**Csak titokban**» című verse tartalmát nem szerencsésen választotta meg. «**Kápolnánk este**» című versében valami megcsillan, de még ez kevés arra, hogy közölhessük. Ha kedvét leli a verselésben, foglalkozhat vele. Üdv. «**Sólyom**». Van verselési tehetsége, de sokat kell még gyakorolnia. Jövőre remélem, munkatársaink közé lép. Üdv. «**An Pa**». Igaza van, jövőre már elmegyek, de azért jövőre is dolgozhat, mert utódaim kedves fiúk és megértők. A verse a második versszak kivételével jó, de e nélküli nincs értelme, ezért nem kö-

zölhettük, de jövőre küldje be kijavítva. A levélben írt szigorú bírálatom annak köszönheti, mert nem írta meg a nevét, de most már tudom. Üdv. «II. évesek. Sz». Köszönöm a megemlékezést. Látom, jókedélyű lányok és szeretnek viccelődni. Kár, hogy ezekkel a szellemes viccekkel előbb nem jöttek. Csak azt nem tudom, hogy azt a találó lev. lapot honnan szerezték, az «Nagyon jó». Hanem a vers?... Maguké a világ, örüljenek. Üdv. Mindenkinek. Fiúk, lányok, akik még jelvényt akarnak rendelni, úgy tíz napon belül szíveskedjenek nekünk beküldeni a megrendelést, mert egyenkénti megrendelés nagyon bajos és hosszadalmas is. Szeretném, ha mindenki viselné. A jó munkákat a jövő évfolyamra eltettük.

Tornász, vivó és atléta
trikók, nadrágok
és cipők
speciális készítője

Schäfer Tibor

BUDAPEST

I. Döbrentei-tér 4.

Telefon 539.—31.

Egyensapkák szövetből, bársonyból, zománcozott jelvénnel saját műhelyemben a legszebb kivitelben készülnek.

**Közismert legolcsóbb
beszerzési forrás!**

Tessék árajánlatot kérni!